

РЕШЕНИЕ

№ 4224

гр. София, 28.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8003** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 256 от АПК.

Образувано е по жалба /по същество иск/ от Е. С. К. и С. С. К. с искане е съдът да задължи кмета на район В., Столична община /СО/ да извърши действия по реконструкция на [улица]. Твърди се, че е налице незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в това, че кмета на р-н В. не е упражнил контрол върху изграждащото се улично платно, следствие на което същото е задигнато, с високо ниво спрямо имота на жалбоподателите и с наклон в посока на имота на жалбоподателите, както и липса на канализация за отвеждане на дъждовните води. Освен това е посочено, че действията на ответника са дължими пряко по разпореждане на закона, а не само при подаване на искане, поради което се счита, че е налице хипотезата на чл. 256, ал. 1 от АПК.

Ответникът – кмет на р-н В., СО, чрез юрк. Т., в съдебно заседание и в писмено становище по делото аргументира недопустимост на жалбата поради, алтернативно се поддържа неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд София град, 28-ми с-в, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от АПК, за да се произнесе съобрази следното:

С оглед първоначалната жалба, писмена защита и становище от о.с.з. 09.06.2021г. съдът намира, че е сезиран с искане за защита по раздел II от глава 15 на АПК –

защита срещу неоснователни бездействия. Разпоредбата на чл. 256 от АПК предвижда две хипотези: ал. 1 - Бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове и ал. 2 - Неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона, подлежи на оспорване в 14-дневен срок от подаването на искане до органа за извършването му. Релевантните за възникване на правото на защита по раздел II на гл. 15 факти са длъжимо по закон фактическо действие, което рефлектира в правната сфера на лицето, неизвършване на същото от административният орган /започнало и продължаващо негово бездействие/ и подадено до органа искане от лице (чл. 256, ал. 2 от АПК). В случая е, че се касае за защита от фактически бездействия, не юридически – волеизявление на административен орган. Извършването на тези фактически действия се налага пряко от закона и настъпването на изискуемите юридически факти, предвидени в хипотезите на материалните разпоредби, без да се издава административен акт, в изпълнението на който да бъдат осъществявани длъжими действия. Не са фактически по смисъла на нормата действия, които се състоят от изявления, независимо дали са удостоверителни или волеизявления. Отказът да се извърши изявление е административен акт или отказ за административнопроизводствено действие, защитата срещу които е по друг ред от АПК. Целта на защитата по раздел II, гл. 15 е не да се провери законосъобразността на административен акт, а да се установи със сила на присъдено нещо, че в полза на жалбоподателя (ищеца) срещу ответника съществува неудовлетворено притезание (осъдителен иск) и да се осъди ответника да изпълни длъжимото действие. Предвид исковия характер на съдебното производство в тежест на жалбоподателя (ищец) е да установи, че са били налице предпоставките администрацията да предприеме фактически действия.

Хипотезата на чл. 256, ал. 2 от АПК изисква преди търсената защита да бъде депозирано изрично искане за извършване на определени фактически действия, които не са волеизявления, като обвързва възможността за оспорване на бездействието с 14 дневен срок от подаване на искането. Обратното, задължението по чл. 256, ал. 1 от АПК за фактическо действие е налично при настъпване на предпоставките в материалнопарвните норми, като не извършването на длъжимото действие /бездействие/ се оспорва безсрочно.

Видно от обстоятелствената час на жалбата, претенцията е за неизвършване на фактически действия по искане за извършване на реконструкция на [улица]. до кмета на р-н В., СО с вх. № към РВТ16-ВК08-1135-(18) от 27.07.2020г. (л. 31 от делото). В цитираното искане, след кратко изложение на фактическата обстановка се прави искане кметът на р-н В., СО да изпълни задълженията си по ЗМСМА и незабавно да бъдат извършени действия по реконструкция на [улица]в частта и, граничеща с имота на жалбоподателите, като нивото на уличното платно да бъде понижено, така, че да бъде предотвратено наводняване на дворното място и сградите в него.

Предвид датата на депозиране на искане вх. № към РВТ16-ВК08-1135-(18) от 27.07.2020г. и датата на депозиране на жалбата до съда /05.08.2020г. чрез кмета на р-н В., СО/, съдът намира, че същата е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Преди всичко следва да бъде посочено, че търсеното действие от страна на К. не е фактическо. Реконструкцията (изграждането, основен ремонт и пр. на обекти, вкл. и

улицы и елементи от техническата инфраструктура към нея) се извършва по правилата на Закона за устройството на територията /ЗУТ/ и Наредбата за изграждане на елементи от техническата инфраструктура и зелената система, и гаранциите при строителството и на територията на Столична община /Наредбата на СО/.

Съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ "Строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. По аргумент от чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „а“ и б. „д“ от ЗУТ [улица], вкл. нейната реконструкцията е строеж от четвърта категория. Според чл. 148, ал. 1 от ЗУТ строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон, а според ал. 2 Разрешение за строеж се издава от главния архитект на общината. Съгласно § 5, т. 36 от ДР на ЗУТ "Строителни книжа" са всички необходими одобрени инвестиционни проекти за извършване или за узаконяване на строежа, разрешението за строеж или актът за узаконяване, както и протоколите за определяне на строителна линия и ниво.

С други думи казано, искането вх. № към РВТ16-ВК08-1135-(18) от 27.07.2020г. за реконструкция на [улица]в частта и, граничеща с имота на жалбоподателите, може да бъде осъществено само вследствие на поредица от властнически волеизявления. Само по себе си реконструкцията на [улица], която е най-малко четвърта категория, следва да бъде осъществена след изготвяне на инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж. В случая не се касае за фактически действия, а за юридически такива като компетентността им е разпределена между архитекта и кмета на района.

Действително, съгласно разпоредбата на чл. 46 от ЗМСМА, кметът на района има организационни правомощия, вкл. и да инициира процедура по издаване на строителни книжа за [улица]. Последното обаче пак се осъществява с юридически действия, а не с фактически.

Извън което, както правилно е изложено в становището по делото от процесуалния представител на ответника, компетентността за извършване на ремонти, реконструкции и рехабилитации на обекти-публична общинска собственост се осъществяват от и за сметката на Столична община, съгласно Наредба на СО. В този смисъл и заключението на приетата по делото СТЕ. Улица Л. е имот с кад. ид. 68134.1894.904 по КККР с площ от 1024 кв.м. и е публична общинска собственост.

С оглед пълнота на изложението съдът счита, че следва да обсъди и другото наведено съображение в жалбата до съда, а именно кмета на р-н В., СО не е осъществил контрол при изграждане на пътното платно. Т.е. бездействие, осъществено към 2008г. когато е било положено асфалтовото покритие на [улица]. Както бе изложено по-горе ремонти на обекти, публична общинска собственост се осъществяват от и за сметката на Столична община. От друга страна строителните процеси завършват с приемане на обекта (строежа) и въвеждането му в експлоатация. Последното се осъществява по реда на гл. 11 от ЗУТ и Наредба № 2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България, като става отново с юридически действия, а не с фактически. Обратното, в случай, че се са извършените юридически действия, то коментиранията улица би следвало да бъде забранена за ползване (арг. чл. 178 от ЗУТ). В тази връзка съдът кредитира заключението на СТЕ, че улицата не е

променена като цяло в нивелно отношение като при извършен оглед на имота на жалбоподателите, вещото лице дава заключение, че същият е с по-високо ниво от [улица].

Предвид гореизложеното съдът намира, че не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на ответника по см. на чл. 256 от АПК.

При този изход на делото основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски по делото. същата следва да бъде уважена в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение по чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ и 100 лева депозит за СТЕ, или общо 200 лева.

Водим от горното, Административен съд София град 28-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ обективно и субективно съединените иски от АПК от Е. С. К. и С. С. К. срещу кмета на район В., Столична община по искане за извършване на реконструкция на улица от с вх. № към РВТ16-ВК08-1135-(18) от 27.07.2020г. до кмета на р-н В., СО, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Е. С. К. и С. С. К. солидарно да заплатят на Столична община сумата от 200 (двеста) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: